

Virheettömän kauniisti kiilteleviksi huolitellut julkisivut sekä niiden pystyssä pysymistä uhmaavat pinnan alla kytevät jännitteet ja traumat, ulottuen aina kulissien romahtamisen laukaisemiin rankan perversseihin tapahtumiin ja järkyttäviin ihmiskohtaloihin asti, tuntuvat olevan David Lynchin (s. 1946) surrealistisen unenomaisen elokuvakerronnan ydintä ja liekkiä ylläpitävää polttoainetta.

Tuolle itsekeskeisen ja siis niin inhimillisen teennäisyyden sekä näennäisen hyvinvoinnin teatterin ja armottoman totuuden ennen pitkää väistämättömän yhteentörmäyksen areenalle Lynch heittää pelinappuloiksi toisinaan äärimmäisen absurdeja ja pitkälle tyylieltyjä roolihahmoja, jotka kuitenkin kipeään viiltävästi kuvaavat ihmisyyden syvimpiä ominaisuuksia. Heikkouksiensa rampauttamat henkilöahmot ja toisinaan myös kasvoton rakenteellinen väkivalta kertovat omaa karua kieltään yhteiskunnasta jossa tälläkin hetkellä elämme.

Lynchin ankarissa visioissa totuuden tunnustamisen (tai kieltämisen) hirvittävyys voi pahimmillaan luhistaa mielen täysin, harhailemaan jonnekin hämärään, kadotettuna, kuten käy *Lost Highwayn* (1996) Fredille. Kärsimykset lopettaakin yleensä vain tuskasta ja umpikujasta vapauttava fyysinen kuolema. "In heaven, everything is fine", laulaa naishahmo Lynchin ensimmäisessä pitkässä elokuvassa *Eraserhead* (1976). Samoin *Mulholland Driven* (2001) Diane tekee lohduttoman menneisyytensä sekä hirvittävän tekonsa kasaamien omantunnontuskien nujertamana peruuttamattoman irtautumisensa tuskasta ja painolasteista. Jäljelle jää vain ikuinen rauha ja hiljaisuus, *silencio*.

Jo toistakymmentä vuotta Lynchin elokuvia, TV-projekteja, maalauksia, valokuvatöitä, kirjoituksia ja muutakin toimintaa seuranneena olen pitkään pyöritellyt mielessäni näiden töiden itsessäni herättämien voimakkaiden ajatusten ja tunnetilojen työstämistä musiikillisin keinoin – ei niinkään käsittelynä, avaamisena taikka purkamisena, vaan jonkinlaisena "musiikillisena olotilana", itse kokemanani vastineena tai kaikuna mieleeni tulleille ajatuksille ja tunnetiloille. Muistan miettineeni tällaista projektia jo syksyllä 2003, joten ajatus on hautunut pitkään.

Työ on käynnistynyt ja katkennut moneen otteeseen ja kokoonpanokin vaihtunut matkan aikana useasti. Aina on tullut muita, selkeämmin itselleni jäsentyneitä projekteja eteen, ja ajatukset tästä työstä ovat joutuneet jatkuvan muutoksen alle. Mietinnät tästä teoksesta palasivat kuitenkin toistuvasti aina silloin tällöin mieleeni. Hyvä tilaisuus tämän projektin loppuunsaattamiselle tarjoutui, kun minulle tarjottiin mahdollisuutta saada kappale tämän illan konserttiin. Kokoonpano vaihtui siis vielä kerran, mutta huilun ja jousikvartetin yhdistelmä tuntui kokoonpanolta joka sopisi osuvasti yhteen jo vuosia mielessäni pyörineiden ajatusten kanssa.

Teos on omistettu omana nöyränä kunnianosoituksenani suurelle visionäärille, ajattelijalle ja humanistille David Lynchille.

– Markku Klami, teoskommentti kantaesitykseen, maaliskuu 2011